

La pintura d'Agustí Puig: una subtil no-evidència

per Montserrat Carné i Penalva

Penso en subtilitat com el reflex d'una realitat que Agustí Puig ens ha mostrat i amagat a la recent estrenada Sala de Sabadell Inge Maltus. En aquestes darreres obres ens han sorprès la temàtica -quasi en el misteri de tan directa-, els procediments també quasi primaris i el cromatisme general en totes elles. És difícil explicar-nos el perquè de tot plegat. Ens atreu i ens repta, més que a reflexionar, a deixar-nos dur per altres motius més a prop dels sentits. El cos i el rostre són reflex del que pot ser net, dels sentiments i, tanmateix, el sac on van tots els cops. El no-pensar. La matèria es converteix en emoció tal i com ho trobem a la pell; la textura, però, en el caràcter. Jo vull, jo dic, jo callo, jo expresso, jo mostro, jo amago. En el fons de tot això, jo decideixo fora de tota influència d'època o d'estils. L'artista es converteix en l'amo del pla. La tela i el color són les eines.

El tema més reiterat és curiós: homes de raça negra, que van o vénen i que semblen simbolitzar la poesia de la marginació, el que és estrany, l'estranger. També una mirada admirativa, quasi hel·lènica, perquè la naturalitat corpòria porti la sabiduria de l'esperit.

Tot això són punts de mira i, per tant,

relatiu, però quan un blanc -de la plàstica, que és matèric, impotent i que existeix just per manifestar solament uns trets essencials- fa pensar en el perquè del vernís obscur, aferrissat que s'imposa marcant els límits de l'expressió, sols es veuen petits espais nets d'ombra. En aquests clars veurem el desig de l'artista per remarcar l'essencial del caràcter, unes faccions de la cara que s'acosten al moment que l'expressió del gest, per tímidesa, s'anul·la.

També cal mencionar, d'aquestes pintures, l'absència de color que remarca una exaltació quasi espartana per evitar qual-

sevol banalitat. A la senzillesa no li cal l'excés de decoració. El dibuix, tractat no com una línia sinó com amples masses homogènies de color, passa, per tant, a primer terme, com una arma a fer-ne l'ús concret. També el color o les taques d'humiditat de la pintura provocaran en alguns moments efectes de moviment.

La tècnica que és controlada per Agustí Puig, la veiem gràcies a la llibertat amb què la usa, com el vehicle idoni per a l'expressió. Jo vull, jo faig.

J. Grau-Garriga

per Montserrat Carné i Penalva

A Sabadell i en tres àmbits diferents, veiem exposada l'obra de J. Grau Garriga: el Museu d'Art, el Museu d'Història i a l'Escola Superior de Disseny Tèxtil i de la Confecció. També diferents formes d'expressió que trobem en certa manera paradigmàtica dels artistes de la seva generació. En aquesta obra -d'un nivell inquestionable- es reflexa un punt de desencís i la poètica que alguns anomenarien de "les restes del naufragi". La temàtica, com una barca, símbol de les qualitats humanes, com la que ens mostraven els pintors romàntics i que lluita per sobreviure a totes les grans calamitats que envolten l'existència de la persona. De les restes en trobem -gràcies als elements plàstics de la nostra època- un món nou. Hem de trencar-ho tot per a néixer de nou? Hem de recollir les deixalles d'una època per a fer-ne una altra més neta? Potser sí. Així es

veu en l'obra -tant amplia d'en Grau-Garriga-, ja que gràcies al tèxtil, als materials d'ús del pintor i d'altres efectes més quotidians, ens és creat un nou món plàstic. Història, ironia, pessimisme i esperança, són tot un munt d'elements que trobem connotats en les obres exposades d'en Grau-Garriga i que han nascut en el tapís com a volumètriques i acaben convertint-se amb el temps en bidimensionals. No són solsament tapissos o escultures, sinó també pintures que no poden negar mai la procedència: el volum i les tres dimensions. Aquí l'objecte es torna pont de diferents medis. També el veiem com el resultat de l'entel·lèquia humana. La raó camina entre el desencís, les adversitats i la búsqueda contínua de la felicitat. Un artista com Grau-Garriga plasma la nostra realitat i l'expresa com espectador lúcida que és, també però, s'hi recrea.

